

Save

Plants

because you can ♡

20.3.2022

Draga Nicola Yoon,

sem dekle, katerega življenje ni nič posebnega. V mestu, kjer živim, s nedvomno vsi zavedamo onesnaževanja, a še vseeno nihče ne ubrepa in to me skrbi. Čisto ozračje mi je pomembno iz istega razloga, zaradi katerega bi nanj morali paziti vsi. Ker ne zadeva le mene, ampak tudi vas in vse na tem planetu. In dokler tega ne ugotovimo in se težave lotimo skupaj, se bo položaj težko kaj izboljšal. Če bo v težavi Zemlja, bomo tudi vsi na njej. Mnogi izmed nas niso začeli tega in mnog tega ne bodo končali. Ampak vsi smo se brez izbine rodili na planetu, kakršnega smo si ustvarili in če ga ne rešimo, se bo to dogajalo še naprej, še huje. Če ga ne rešimo, prihodnje generacije ne bodo več brale dnevnika Ane Frank, ujetnice vojne, ampak dnevnika otroka, ujetnika globalnega segrevanja. In vsi menda vemo, kako konča Ana Frank.

Tebi sem se odločila pisati, ker si avtorica ene mojih najljubših knjig in imaš izjemen, neobičajen in hkrati poetičen stil pisanja. Igralci, politiki in novinarji, so ljudje, ki jim poleg aktivistom najpogosteje pišemo. Jaz pa sem se spomnila na pisatelje, saj jih ne vidim veliko govoriti o tem, čeprav vem, da bi znali to strnjeno, navdihujoče in čudovito predstaviti ravno vi.

Tako sem strastna bralka vse literature, ampak me vestno skrbi, ker se nevedna o tem, če knjige zaradi sekiranja dreves knjige morda škodujejo Zemlji. Nemalokrat tudi nevedno običim za zasvojljivi mi ekrani, ampak najbolj me boli, ker nisem obveščena, če to zaradi energije, elektrike in tovarn morda onesnažuje okolje.

Zakaj nič ne naredim, čeprav vidim ne predstavljivo vsoto plinov v zraku? Zakaj nič ne naredi, čeprav občuti posledice segrevanja ozračja? Zakaj ne pomaga, če sproti ugašam luči, zakaj ne pomaga, če se vsak dan odreče vožnji z avtom? Vem, da tovarne onesnažujejo, ampak ne kako to za velkomaj ustaviti. Ker vem, da je

planet v nevarnosti, ampak ne zabaj in kako ga zares rešiti.
Sita sem poslušanja enih in istih nasvetov in veštev, ki bi delovale, le če bi jih vsi upoštevali. Kar pa se, iskreno, ne bo zgodilo nikoli. Ne pravim torej, da nas lahko rešite le vi, ampak lahko pomagate kot vsi ostali. Onesnaževanje ni samo plastika. Je hrana, ki jo po hrivici odvržeš po kosilu. So izdelki, ki jih kupiš le zaradi akcije. So obnovljivi viri, ki jih porabiš. Vse to in še več.

Biti ekološki, skrbeti za planet, bi moralo biti del vsakdana, ne le nek pojem, na katerega se spomnimo le dvaindvajsetega aprila, oziroma na dan Zemlje. In še to le toliko, da postaneš žalosten, zaskrbljen in prestrašen, nato pa vse pozabiš.

Najraje bi pohlicala mir in prikljala svobodo, da bi lahko očeli karkoli brez nemarnih posledic. Želela bi prikljati hvaležnost in jubezen; da bi se vsi lahko zavedali popolnosti našega planeta brez odpadkov. Pohlicala bi empatijo in sočutje, če bi to le omenilo, da slabih sprememb na tem planetu ne bi bilo več. Ampak žal je za zdaj vse, kar lahko prikljem, le upanje in močno upam, da bo vse v redu, čeprav vem, da je za pozitivne spremembe potrebno izjemno hitro in močno ukrepanje, ki je žal v mojih očeh ne predstavljivo in za moje roke nemogoče.

Sram me je priznati, da si včasih še želim biti lahkomišeln in lahkoverna različica mene, ki se vsega tega ni zavedala. Vse skupaj bi bilo veliko, veliko enostavnejše. Ali pa pravzaprav nič nikoli ni bilo enostavno - morda se je samo tako zdelo.

Z ljubeznijo in karčkom upanja

Zdužiti se moramo kot listi, ki skupaj držijo knjigo, kot besede, ki tvorijo zgodbo. Tudi če bo imela žalosten konec, bo zazivelala.

Lara